

רק ללמוד

לבימאית העולה מברית-המועצות, לינה צ'אפלין, על סירטה שעסק בניסיון השתלבותם של עולי אתיופיה בארץ, כתבה שהוקרנה במסגרת התוכנית במבט שני. צ'אפלין הצליחה בכתבתה לחשוף את רוב מורסותיה של החברה הישראלית, החל בהתססת תושבי צפת כנגד הפליטים, עליידי שליחי אגודת-ישראל, בטענה שאינם יהודים, דרך גזענותם של ילדי קריית-ארבע, שיוענותם מתבטאת בחוש הריח והאסתטיקה שלהם, וכלה בטיפול החורו על כל המיגשים ששגו בשנות ה-50 עם עולי מפון-אפריקה (ראה יומן איש).

מהבחינה הקולנועית, היה סירטה של צ'אפלין נאמר-מדי-בשימון של בימאית-הטלוויזיה הישראלית. השימוש שעשתה צ'אפלין בקטעים מסירטו הישן של יוסף גוראריק, היה יודי אתיופיה (שצולם כאתיופיה), המחיש את ההלם התרבותי העובר על יהודים אלה. עימות בין נעריה-הפליטים ובין המחשבים אימת אחת מאימות הסרט: "הילדים האלה לא רוצים לשחק כדורגל — הם רוצים רק ללמוד!"

מאחרי המירקע

הסירוב של יבין

ה"לאווים" של מנהל חטיבת-החדשות לשעבר, חיים יבין, לעורך מבט הנוכחי,

עיצומים: העונש המזמר

שיטה מקורית לגמרי של עיצומים המציאו אנשי-הטלוויזיה. היא הופעלה לראשונה השבוע.

העילה היתה סירובו של מנכ"ל רשות-השירור לאפשר את שירורה של כתבה על ח"כ רק"ח, תופיק טובי, בטענה שלא היתה קשורה בשום אירוע אקטואלי. העיתונאים נמחלקת-החדשות ראו בכך התערבות בעבודתם. הם החליטו לנקוט עיצומים. החלק הגלוי של העיצומים היה פשוט: אי-הכנת כתבות ליומן-החדשות השבועי בליל-שבת. בכך התקצרה המהדורה מאוד.

אך החלק המתוחכם הטיל עונש נוסף על ציבור-העצופים. תחת הכתבות החסרות כיומן-החדשות שורדו קיטעי שירה.

קטעים אלה הם עונש לעין ולאוזן של הצופה. לוקחים זמרת שאין לה קול, מזווגים אותה עם בימאי שאין לו כישורין, מכינים סירטון שאין לו טעם וריח, ומשדרים כמה סירטונים כאלה במשך רבע שעה.

חובבי השירים הקלים, הרגילים לסירטוני-הפופ המעולים מבריטניה, המוקרנים פעם בשבוע בטלוויזיה ("עד פופ"), יכולים רק להעלב מסירטונים אלה. לגבי כל האחרים זהו קישקוש גמור, המזכיר את סירטוני הלהקות הצבאיות בראשית ימי הטלוויזיה.

אם סברו יומי-העיצומים שהציבור לא יוכל לעמוד בעונש זה — הם צדקו.

של רשות-השירור העיר מנכ"ל הרשות, יוסף (תומי) לפיד, למנהלי חטיבת-החדשות של קול ישראל, על שלא הגישו לבריכת הצנזורה ידיעה ששודרה.

הידיעה התייחסה לעמדתו של ראש-הממשלה, יצחק שמיר, שלא לחבל ביציאת אסר ערפאת מטריפולי, לעומת התנגדותו של שר-הביטחון משה ארנס.

מנהלי קול ישראל וחטיבת-החדשות של התחנה עירערו על הערתו של לפיד. הם ציינו: "זהו ידיעה מדינית ולא כיטחנית. לא היה כל צורך למוסרה לבריכת הצנזורה הצבאית!"

לצרף את תכני לציוד חדרות-הטלוויזיה.

בשבוע שעבר נחתם הסכם בין חטיבת-החדשות של הטלוויזיה וזו של הרדיו.

הפעם היה זה עמנואל הלפרין, בראשותו של ראש-הממשלה לשעבר, מנחם בגין, העומד בראש בינואר להיכנס לתפקיד מנהל דוכנת-החוק, במקומו של משה שלונסקי, שעבר לרוכנה הצבאית.

במקרה של הלפרין ויתר עורך מבט נקלות על התקן, שביקש לסחוט מהרדיו. הסיבה אינה טמונה בתקן, אלא בעובדה שהלפרין אינו תבורי.

הלפרין, למוד לתכנים ברשות השירור (לא

לעבודה בטלוויזיה, או שיצטרף לככירים אחרים, כמו ארנון צוקרמן ודן שילון, שהתפטרו סופית מרשות-השירור?

מאחרי המיקרופון

בנישי לא חתם

באחרונה, פנתה ערנה סאר, שרנית-הרדיו מקול ישראל הנמצאת בחופשה-ללא-אית-שולם בגלי צה"ל לרשות-השירור, בבקשה שהרשות תאשר לה המשך החופשה-ללא-אית-שולם.

הנהלת הרשות ענתה לפאר שיש נכונות להאריך את חופשתה, בתנאי שמקום-עבודתה יבקש זאת.

ואכן, הגיע מיכתב להנהלת הרשות. אך על המיכתב לא היה חתום מפקד גלי צה"ל, רון בנישי, אלא אחד הקצינים המינהליים של התחנה.

תשרי גל"ץ

מזה כמה שנים, משרדת התחנה הצבאית גלי צה"ל מיני מהרורות-חדשות ליליות, תחת הכותרת "מיבוקי חדשות".

באחרונה עם שקיעת קרנה של מחלקת-החדשות בגל"ץ, יורדת הרמה של מיבוקי-החדשות האלה.

לשיאים דיווחים חסרי-תקדים הגיעו בחודש האחרון שניים ממגישי מיבוקי-החדשות ועורכיהם.

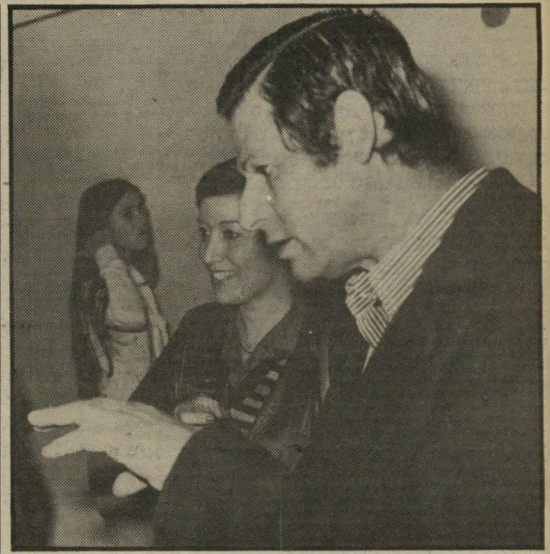
הראשון הוא יצחק הילרסהיימר, המגיש את המיבוקים כלילה שבין החמישי לשישי. במיבוקיו מצטט הילרסהיימר בעקביות את

מפקד גל"ץ בנישי לא חתם לפאר

ראש דוכנת-החוק הלפרין בין תקנים לתכנים

עורך מבט שני יבין הצבעה לא-חשובה

כתורת יומן-המפד"ל הצופה. הוא הפך יומון כחוש זה לבור חסרת-תחתית של סקופים.

בעקבות הילרסהיימר פסע בחודש האחרון עורך המיבוקים בלילות שבין הראשון לשני, זאב ענר. הוא פירסם במיבוקיו סקופים משבועון-טיפשי-עשרה, שהוא נימה על כתביו, המתפרסם בימי שני.

פסקול

השרולות של סער ויבין

סקריה-האזנה של פור"י, שפורסם בשבוע שעבר בעיתונות, על מינהגי האזנה והתחרות שבין גל"ץ לקול ישראל, החמיץ את העובדה החשובה ביותר, והיא העילה כמיספר המאזינים לקול ישראל ברשתות ב' וג', והירידה בשעות השיא של האזנה לגלי צה"ל. בסקר זה לא נמדרה גם האזנה בשבתות, שבהן יש עליה בהאזנה לקול ישראל מזה שנתיים

●● בטלוויזיה יודעים על דו"ח שנתי של המישטרה, המעיד על עלייה תלולה בפשע. אלא שמסיבות לא-ברורות לא רווח עלי-כך במהדורות מבט. גם ראשי חטיבת-החדשות של הטלוויזיה יודעים על מיספרים אלה, אך נמנעים מהזמנת המפכ"ל, אריה איבצן, לראיון על כך.

●● שתי שרולות של אנשי-טלוויזיה מתקיימות באחרונה, במטרה לאייש את משרת מנכ"ל רשות-השירור. השרולה הראשונה היא של חיים יבין, המטפח את קשריו עם נציגי סיעות-הקואליציה לשם בחירתו לתפקיד. במקביל משקיע מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, את מרבית זמנו בפגישות עם אישים פוליטיים, כדי לזכות בתפקיד זה.

כתכנן, אלא כקורבן, נטל על עצמו את התפקיד לניסיון של חצי שנה. הוא דאג לשמורלעצמו על אופציה של חזרה לקול ישראל.

עימות ה'ו בינואר

מתיחות רבה שוררת בחטיבת-החדשות של הטלוויזיה לקראת ה'ו בינואר, תאריך-היעד שבע עורך מבט להדחתו של הכתב המדיני, יורם רונן.

החלטת הוועד-המנהל של רשות-השירור, האוסרת על הרחתו של רונן לפחות עד ל-31 במרס 1984, עשויה להביא לעימות חזיתי בין עורך מבט לבין הוועד-המנהל.

אחת הסכרות, המהלכות כמיסדרונות בנייד הטלוויזיה, היא שמנהל הטלוויזיה טוביה סער, עשוי להעניק גיבוי להדחת רונן בידי מיכאל קרסין. הסיבה: כוננת סער לקבל מינוי כמנכ"ל הרשות בחודש מרס.

תעלומת גילעד

עוד אחת מתעלומות ה'ו בינואר 1984 היא תעלומת חזרת-לעבודה של מנהל חטיבת-הספורט לשעבר, אלכס גילעד.

גילעד, המשמש כיום כסגן נשיא רשת אר-בי-סי לאירופה, לא זכה בטלוויזיה בהארכת החופשה-ללא-אית-שולם. מנהלי רשות-השירור הבהירו לו שעליו לשוב לעבודה ב'ו בינואר '84, אלא שלתעלומה זו מצטרפת תעלומה נוספת: מה עשה אלכס גילעד בלישכתו של השר הממונה על רשות-השירור, השר וכולון המר, בעת ביקורו האחרון בארץ?

ב'ו בינואר יתברר אם גילעדי אכן ישוב

באותה ישיבה עמד לפיד על המישגה שבדיווח על מכוניות-התופת בלונרן. במיסגרת מבט של מוצאי-שבת הוקרן סרט-ארכיון, תחת תצלומים מהלוויין.

מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, מנהל חטיבת-החדשות שלה, יאיר שטרן, ועורך מבט, מיכאל קרסין, לא הגיבו על דיברי לפיד. המנכ"ל המשיך וביקר ביתר-ישאת את התנצלותה של הטלוויזיה במבט של יוסר-האשון על הקרנת סרט-הארכיון.

לפיד התעלב מהאמת שמאחרי סיפור ההתנצלות של מבט. היא נאה בהשראתו של עורך מבט, מיכאל קרפין, המנהל מאבק להשתלטות על מהדורות מבט של מוצאי-שבת, המצויות כיום בידי יעקב אחימאיר.

סעיף נוסף, שהעלה יאיר שטרן, התייחס לסירור הקרוב של נשיא-המדינה חיים הרצוג באפריקה. שטרן קבל על הסכומים הגבוהים שגובה חיל-האוויר עבור הטסת צוות הטלוויזיה במטוס המוביל את הנשיא.

הניסיון של הלפרין

מישחקי-תקנים מזור התנהל בחודשים האחרונים בין חטיבת-החדשות של הטלוויזיה לחטיבת-החדשות של קול ישראל.

המישחק החל כאשר הציע עורך מבט לכתב קול ישראל, אבנר תבורי, לעבור לטלוויזיה, לתפקיד מנהל דוכנת (וסק) החוק.

חטיבת-החדשות של קול ישראל תבעה לשחרר את התקן של תבורי, בשל הקפאת התקנים בשירות הציבורי, כדי שאת מקומו של תבורי יתפוס כתב-רדיו חדש. עורך מבט התנגד לכך, דבר שהעמיד כספק רב את רצינות כוונותיו

מיכאל קרפין, הפכו כבר לשם-דבר בשיבות הבוקר של חטיבת החדשות. יבין מזולז בגלוי בשיקול המיקצועי של עורך מבט.

לאו"ן נוסף של יבין היה בשבוע שעבר. לקראת סוף אחת משיבות-הבוקר ביקש קרפין מיבין לצלם הצבעה כלשהי במליאת-הכנסת.

תגובתו של יבין: זו הצבעה לא-חשובה, אני לא מוכן לצלמה! קרפין בלע את עלבונו ברממה, פנה למנשה רז והורה לו לצלם אותה הצבעה בכנסת.

פורום צנזורה

בפורום-החדשות האחרון של צמרת הריווח

המפוצץ
בעת פיצוץ-הבתים שביצע צה"ל החורש בגדה המערבית, נדהמו תושבי הכפרים הערביים לגלות שפני אחד מקציני הכוח הצה"לי (מילואים), שביצע את הפיצוצים, מוכרים להם מהמירקע.
הפוצץ המוכר לא היה פניו של איש-צבא, אלא של אחד מכתבי חטיבת-החדשות של הטלוויזיה, שנערך בחודש האחרון מהמירקע בשל שירות-המילואים שלה.
גם כתב הטלוויזיה, שהגיע לסקר את פיצוץ-הבתים, נדהם לראות את עמיתו-למירקע בעבודתו הצה"לית.